

Ahırzamanda İmam Özlemi

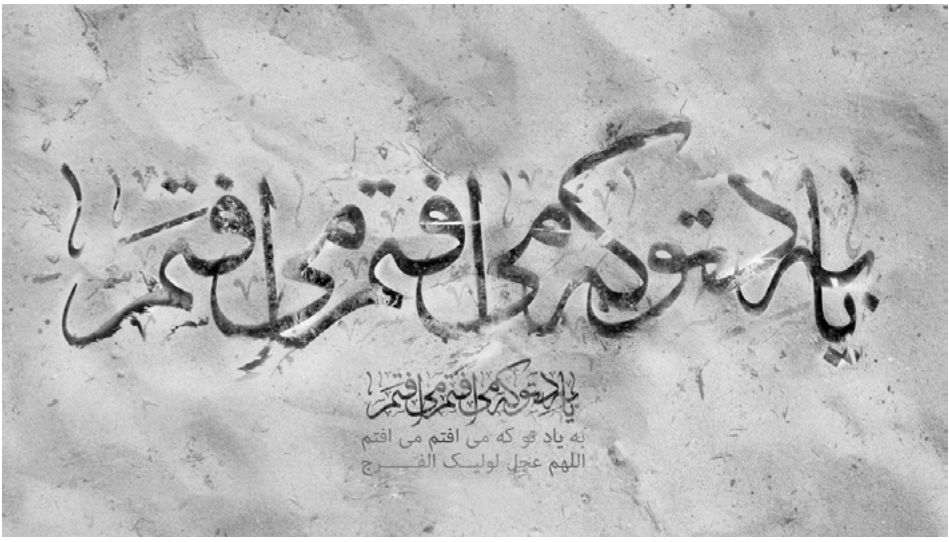
Yusuf Tazegün

Malum olduğu üzere, hidayet önderlerinden birinin karşısında diz çökmek, o mübarek yüzlerini dünya gözüyle bir kere görebilmek ve o eşsiz sohbetlerine, nasihatlerine, ladunni bilgilerine bir lahza hazır bulunup Onlarla konuşa bilmek, elbette ki bir müminin imandan sonra mazhar olabileceği en yüce payelerden birisidir. “Sohbette insibağ ve in’ikas vardır” hakikatince, sohbet esnasında İmamın huzurunda hazır bulunanlar, -her kim olursa olsun-, O’nunla ola ola olgunlaşıyor ve adeta O’nlaşıyorlardı, İmamların etrafında dönen melekler onların etrafında dönmeye başlıyordu. Çünkü masumların o nuranî meclisine gökler ötesinden yağın esma-i hüсна yağmurları ve tecelli sağanıkları, üfül üfül esen feyiz rayihaları, ışık ışık yayılan cilve pırıltıları, onun sohbetini dinleyenleri de bütünüyle kendi halet-i hususiyesine celbediyor, onlara kendi boyasını çalıyordu.

Cehennem acıdır, zira oranın en büyük azabı böylesi yüce insanların sohbetinden, gül cemallerinden mahrum olmaktır ve Cennet’e kim girmek istemez?.. O Cennet ki, bütün saadetlerimizin ülkesi. O Cennet ki, Allah oradan meşhud, o Cennet ki, Hz. Muhammed orada meskûn, kadınlarının efendisi en başta ve on iki İmam Rahmanın sohbetinde cümle cennetliklerde onların...

Allah’ın yeryüzündeki canlı şahitleri, konuşan Kuranları ve yürüyen mesajları ve gerçek halifelerinin devri, sadece onların etrafındakiler için değil, bütün bir insanlık için de bir mutluluk çağı olmuştur, bir model olmuştur. Onların tüm baskılara rağmen yol göstermeleri, hadisleri, fiilleri ve takrirleriyle kıyamete kadar tüm insanlar kemalden mahrum kalmamıştır, onların yetiştirdikleri -Kumeyl gibi, Malik, Hicr, Habip, Zürrare, Aban gibi- sonraki asırların müminleri tarafından büyük bir imrenmeye, gıptaya, hasrete ve iştiyaka sebep olmuştur.

İşin doğrusu, masum İmamların çağlar üstü sohbeti hala göklerde, gönüllerde ve kitaplarda devam ede gelmektedir. Bilhassa Hadis, Fezail, Siyer ve İslam tarihi kitapları okuma zamanlarında mümin ilmen, hissen, kalben ve hatta ruhen, İmamların çağlar üstü devam eden sohbetine mazhar olabilmektedir. İmamları sevenler, Onlarla zaman ve mekân üstü bir irtibat halindedirler, zira birbirini Allah için sevenlerin sohbetleri zaman ve mekânla sınırlı ve kayıtlı olamaz. Özellikle İmam Hüseyin için düzenlenen yas merasimlerinde ve mersiyelerde. Zaten yas merasimlerinin en büyük felsefesi de budur, insanı İmamıyla irtibata geçirmek, ruhun İmamla sohbet edip görüşmesini sağlamak.

İşte ortada böyle muhteşem insanlar, fazilet kaynakları olunca, böylesine insanları ellerinden tutarak miraca çıkarırlar bulununca, bizler gibi İmam'ın huzurunu idrak edemeyenler, onun zuhuruna kadar büyük bir acı içerisinde dirler, haklı olarak. Evet, Allah'a ulaşmak yolunda hiçbir şeyden mahrum değiliz, naibleri olan müçtehitlerimiz sayesinde tekâmül için her şeye sahibiz, lakin İmam'ın gül yüzünü görmekten mahrumuz ve bu mahrumiyet gönülleri hiçbir zaman iyileşmeyecek yaralarla dolduruyor.

Ne acı ki, hazır İmam gaybete çekildi, bizleri didarına müştak bırakarak, O yolcu uçtu gitti, bizler de ruhu bedeninden çıkan gözler gibi baka kaldık o gıybete çekilenin ardı sıra. Ta uzaklaşa uzaklaşa gözden kaybolduğu zamandan, on bir asır sonra kendimize geldik. Geldik gelmesine de, fakat O gelmedi. Lakin ümitliyiz bu Cuma olmasa haftaya Cuma diye...

Bu iştiyaktır ki, gönülleri olduğu kadar, gözleri de karşı konulmaz bir "görme arzusu"na icbar ediyor. Sevgi, aşk, hasret, insanı arayışa itiyor. Acaba bizler de Yusuf-u Zehra'yı bir şekilde görüştürüp miyiz, görüşüp de sohbet edemez miyiz? Günümüzde değişik toplantılarda sorularla gelen "İmamımızı

nasıl görebiliriz ve onunla konuşabilir miyiz?" sorusunun içinde yatan sevgi, özlem ve iştiyakı karşılayabilecek bir cevap var mı?

İçinde bulunduğumuz noktada acaba İmam-ı Zaman ile sohbet etmenin, onun cemalini görmeyenin, huzurunda bulunmanın bir yolu yok mu? Onun güzel gözlerine bakıp, sohbetini yakalayabilmenin burada bir formülü olamaz mı, buna bakmak lazım. O vefat etmedi yahut Hz. İsa gibi göklere çekilmedi, o aramızda, lakin tanımıyoruz kendisini bize tanıtmadıkça, Onun pak ve nurlu bedeni hala burada... bizi ne kavuşturur ve ne sebep olur ki kendisini bize tanıtsın, buna bakmak lazım. Mesela, bunlardan en hakikisi ona manevî kardeş olabilecek sıfat ve fiillerle donanmaktır, her şeyden önemlisi vacipleri yerine getirmek ve haramlardan sakınmaktır ki, bu takdirde bizzat İmamımızın kendisi bize ziyaretini lütfedecek ve bize olan sevgisiyle kendisini tanıttacaktır.

Öyleyse öncelikle Peygamber'in kardeşi olmak gerek, "Benim kardeşlerim o kimselerdir ki, beni görmeden bana iman ederler. Ben onlara müştakım, onları görmek için özlem içindeyim" diye buyuruyor Allah'ın Resulü. Eğer Ahırzaman nesil sağlam bir imana, çağın tüm günahlarına karşı direnecek güçlü

bir takvaya sahip olurlarsa, ancak o zaman Peygamberin kardeşlerinden olacaktır ve hiç şüphesiz Peygamberin kardeşi olan İmam-ı Zaman'ın da kardeşidir, Peygamberin görmek istediğini İmam-ı Zaman da görmek isteyecektir. "Peygamber Kardeşleri" unvanına layık bir neslin en mümeyyiz vasıflarından birisi de, Peygamber Aşığı oluşlarıdır.

Peygamber aşığı olmak onun yolunda ilerlemektir, o büyük zatın hedefiyle idealleme, öz Muhammedi İslam bayrağını dünyanın her tarafında dalgalandırma arzusu içinde olmaktır. Bu amaç ve hedef doğrultusunda yaşayan nesil kayıp İmamın sevgisini kazanan nesildir, o en sevgiliye yeniden geri dönmesi için yüreklerinin derinliklerinden çağrılar yapan ve davetiyeler gönderen nesildir.

*Cemaatler kölendir, kâbeler haclen..
gel ey Leylâ,
Gel ey candan yakın cânân ki
gâiblerdesin hâlâ!
Bu nazın elverir, Leylâ, in artık in
ki bâlâdan
Müebbed bir bahar insin şu yanmış
yurda, Mevlâ'dan...*

Esasen bu davetnamesindeki duyularıyla Mehmed Akif, hemen hemen bütün ehl-i imanın duygularına tercüman oluyordu ve hala da olmaya devam etmektedir hiç şüphesiz...

Birde ahir zaman neslin gönülünden, cümleler yardımıyla gaybetteki on ikinci İmam'a (a.f) iltifatın şöyle tercüman olunabilir:

Yusuf-u Zehra'ya iltifatın.

Gönlümü ilmüne ve aşkına verdiğim İmam!

Soğuk ve derin sularında hayallerimi boğduğum, yaralı bir martı misali sahiline sığındığım ve en yüksek doruğuna ulaşma ümidiyle bir kâğıt misali rüzgârında sürüklediğim İmam!

Rüzgârına yükleyip götürürken gülücüklerimi ve hiç bilmediğim bir mevsimin de saklı tutarken umutlarımı, senden ayrılanın acısına ağlıyorum. Yüreğimde çağlayanlar var, dinmeyen gözyaşlarım var Efendim. Sana yolluyorum tüm hasretlerimi, asarak yüreğimin çöl kumlarını. Demet demet yıldızların kutlu rehberlerimdir, kapına yöneldiğim gecenin şu ıssız saatlerinde. Gönül heybemde gözyaşlarım, geçtiğim yollara serpiyorum sadakam diye. Yürek tezgâhında dokuduğum sancularım var sadağımda, kuşandığım acılar var. İşte kapındayım Efendim, dilimde senden dileğim zuhurun var.

Her sabah hüznle karışık bir umut var içimde, yeni bir günün getirdiği umutla bastırıyorum sensizliğin hüznünü. Her doğan gün yeni bir umut ,yeni bir arayış benim için, belki sana kavuşacağım zamana bir gün daha yaklaşıyorum; bu Cuma değilse haftaya Cuma..

Sen yoksun etrafında pervane olduğum şem'im, sensizlik ateş gibi çöktü yüreğime, kalbime düştüğü her yeri yakar oldu, hiçbir yağmur yetmedi içimdeki hasret ateşini küllendirmeye, gözyaşlarım bile ateş oldu gönülümde ve hiçbir sevgi yetmedi senin özlemini gidermeye. Perşembelerim oldu, beni sana ulaştıracak yollarda yürüdüm, senin duyacağım ağıtlarla ayak izlerini aradım ve Cumalarım oldu; gelmeyişinin akşamında aslında doğduğumu hiç anlamadığım güneşle beraber bende battım bir kez daha... Ayrılığında cam kırkılarıyla kaplı kalbim, ne zaman seni düşünsem, seni hatırlatacak en ufak bir şey görsem o kırıklarla dolu yeri batmaya başlıyor yüreğime.

Ne olur gel İmam'ım! Elimde bırakma ümitlerimi, çağın yetim ve öksüzleri var seni bekleyen. Sana kasideler yazan bağı yanık âşıkların var, ağıt yakanların var. Mesih nefesli çamına gerilmeyi bekleyen, ateşe atılmak için İbrahimler misali dimdik duran, Kербela

çölündeki susuz ashap gibi senin yardımına koşan, İsmail’ce bıçak altına yatmaktan çekinmeyen, yoluna kurban olmayı bekleyen koç yiğitlerin var. Devrin Asiye yüzü, Mer-yem iffetli, Masume hicranlı, senin gül bitiren yağmurlarını bekleyen kadınlar var, ellerinde demet demet güllerle, gözyaşı çağlayanlarıyla yollarını yıkamayı bekleyen kadınlar var. Kabul eder misin bizi Mevlam, ashabın olarak?

Ne olur Efendim, ceddin gibi Mekke’den Medine’ye hicret eder gibi gel. Sen gel ki, güneşin bizi terk ettiği karanlık gecelerimize dolunaylar doğsun. Sen gel ki bizde senin gelişinle “taleal bedru”ları okuyalım sevinçle. Yeniden bestelensin tüm aşk şarkıları ve hicran şiirleri artık son bulsun.

Ah Sevgili! Dünyanın ismeti, kevir’in hayat kaynağı, ey hüsn-i anının peşinde savrulup gittiğimiz nur-i dide! Bütün suya susamışlar senin deryandan sirab olmak için koştular, Hızırlar senin ab-ı hayatınla ölümsüzleştiler. Nasıl saygı duymam sana; cümle güzellikler hayranken ve bütün ferahlığa adanmışken varlığın, nasıl hürmet etmem sana. Ne söylendiyse güzellik üstüne hep sana adandı; ne biliniyorsa erdem adına hep seni besteledi çağlarca ve çağlarca. Ve senin içindi, zereh’in yanında derya misali dökülen gözyaşları, yüzünde küfi çizgiler beliren âlimin kekeme erguvanlar misali pul pul dökülüştü. Senin zuhurun için figan etti Zehra, senin ayrılığın için kan ağladı Rıza...

Sen ey, bütün şairlerin mısralarındaki en güzel teşbih, Mahbuba! İnan ki sensiz gündüzlerimiz bile geceye döndü, yüzümüzü okşayan rahmet yüklü soluğundan mahrumuz asırlardır ve bu mahrumiyetle yandığımız ateşler, ceddin İbrahim için yakılan ateşten daha acımasız.

Sen nuruyla âlemi aydınlatan Dilara! Nasıl özlemeyiz seni görmediğimiz için, bütün

melekler etrafında pervane olup kanatlarına senin gölgeni dokurken nasıl hayran olunmaz sana... Senin ayrılığın akla geldikçe güneş bir kat daha hüzünlü batıyor, hicran acısını yeniden diriliyor gönüllerde ve yetim serhadlerde doludizgin ırmaklar hüzün diye akıyor. Sana kavuşamadık ya; yollarında selviler uzandı, bülbüller visalde bile figan eder oldu. Kim bilir belki de Mevlana bu şiiri senin ayrılığın için söyledi:

*Dinle neyden, duy neler söyler sana!
Derdı vardır ayrılıktan yana,
Kestiler sazlık içinden der, beni
Dinler; ağlar; hem kadın, hem er beni
Göğsü, göz göz ayrılık delseinde bir,
Sen o gün benden işit özlem nedir.*

Evet, utancımız büyük, adımı bir bayrak gibi dalgalandıramadık gönül semalarında, yetimlerinle iyice ilgilenemedik, giremedik kalplere, adımı sunamadık sana muhtaç sinelere, aileleri yetiştiremedik gönül makberimizde, zorluklara “hoş geldin” diyemedik açık gönülle, velhasıl sana layık olamadık Sultanım! Keşke bir güvercin olabilseydik, dünyanın dört bir tarafına mesajını dağıtan ellerinden uçurduğun, senin çağları aşan o kutsi mesajlarını taşıya bilseydik deniz aşırı diyarlara. Lakin n’olur yalnız bırakma bizi, günahlarımızla kavrulmaya terk etme, himmetini esirgeme boynu bükük, yüreği yaralı sevenlerinden.

Biz taşıyamadık senin mesajını gaybetinde ve böylece boş kalıplarda harcandı sözler, cümleler anlamlarını yitirdi, kıyaslar, istihsanlar bütün nakıs akıllar hüküm sürdü, vahiy ve ceddin sayfaları yerine “ben”lerin, “rey”lerin saltanatı başladı.

Öyleyse ne olur gel, gel ki: “Kadem bas-tın gönül tahtına / A Sultanım sefa geldin.” Diyelim bağı yanık âşıkların gibi.